

ČAROVNICA TOPOLOVKA

Pravljica

Napisala: Zalka Uršič

Ilustrirala: Nena Grohar

Nekoč je ob modrozeleni reki živela hudobna čarovnica.

Hudobija ji je spačila obraz. Bila je tako grda, da so se je še ribe v vodi bale.

Kamorkoli je prišla, se je pred njo vse poskrilo v najtemnejše kотиčke. Svojo hudobijo je stresala na uboge živali, še rastline niso bile varne pred njo.

Če pa je srečala človeka, ga je s svojo staro čarovno palico v hipu začarala v drevo.

Nekega dne, ko je v umazanem kotlu kuhala svojo najljubšo jed, je pred njeno leseno bajto prijezdil lahkomiselni grofov sin.

Sredi belega dne je želel čarovnico vkleniti in odpeljati na svoj grad, kjer bi jo zaprli v grajsko ječo.

Njega, ki je bil domišljav in prevzeten pa bi ljudje častili in opevali.

Čarovnica je pohitela iz hiše, na ves glas se je zakrohotala in grofovega sina začarala v češminov grm.

Grof je ob žalostni novici zapovedal žalovanje po celi grofiji. Ljudje so izobesili črne zastave in tolažili grofa. Po sedmih dneh žalovanja je oznanil po vsej deželi, da bo dal za ženo svojo hčer tistemu, ki pokonča hudobno čarovnico.

Prišli so fantje od blizu in daleč. Nad čarovnico so se spravili celo z orožjem, vendar je vsakega, ki se je le približal njeni bajti začarala v drevo.

V revni hiši, ne daleč stran je živel star mož s tremi sinovi. Žena mu je že davno umrla in sam je moral skrbeti za vse.

Njegov najstarejši sin je bil tako močan, da je lahko z golimi rokami prekladal hlode s kupa na kup kot bi se igral z majhnimi palčkami.

Drugorojeni je bil tako hiter, da bi lahko prehitel konja v galopu.

Najmlajši sin pa je cele dneve preživel v gozdu. Bil je dobrega srca, nikomur ni naredil nič žalega. Ljudje so govorili o njem, da se zna pogovarjati z živalmi.

Nekega dne se je najstarejši sin odločil, da poskusi srečo in prežene čarovnico. Oče mu ni dovolil, ker je vedel, da je bolje pustiti staro čarovnico pri miru. Sin pa ga je prosil in prosil in obljubljal, da bo pazljiv. Toliko časa je sitnaril in razkrival svoje načrte, da je oče privolil. Pripravil je vrvi in odšel na pot. Ni hodil dolgo, ko je srečal staro ženico. Sedela je ob poti in jokala.

»Zakaj pa jočete stara mamka?« jo je vprašal.

»Kaj ne bi jokala, sama sem in bolna, nikogar nimam, da bi mi pomagal. Tako me zebe, rada bi zakurila na ognjišču in skuhala polento, da se malo okrepčam. Ali mi pomagaš, ko si tako močan in mlad?« je prosila mladeniča.

»Bom, bom mamka, samo malo počakajte. Grem, da preženem čarovnico, takoj bom nazaj pa zakuriva,« je klical stari ženici in hitel po stezi navzdol.

Ob reki se je skrival med gosto grmovje in se potihoma pomikal proti čarovničini hiši. Vse je bilo tiho, le v drevesnih krošnjah je veter igral žalostne melodije.

Bil je že tako blizu bajte, da je videl, kako se iz dimnika kadi in vse naokoli je strašansko smrdelo. Čarovnica je kuhala večerjo.

Nad reko je letel črn krokar in se oglašal kot bi klical nesrečo. Fant je bil že tik ob bajti, nameraval je okoli bajte zavezati vrv in jo prekucniti skupaj s čarovnico v reko spodaj.

Čarovnica je zaslišala krokarja in z enim očesom pogledala skozi okno. S hreščočim glasom je zavpila: »Hi, hi, hi, nekdo k meni želi! Le pridi, le pridi, bova en valček tam ob vodi zaplesala!«

Pohitela je ven, vzela palico in z vreščočim glasom zaklicala: »Postani drevo, kdor si tam za grmom!«

In res. Za grmom se je dvignil visok jesen s črnimi popki na koncu vej.

Doma si je oče pulil lase, ker je pustil sina od hiše. Ko ga ni bilo domov, je vedel, da se mu je zgodilo natanko to kot vsem ostalim, ki so poskušali pregnati čarovnico.

Minilo je kar nekaj časa, ko se je tudi drugi sin odločil hudobni čarovnici narediti konec. Prepričan je bil, da je tako hiter, da čarovnico lahko prehiti. Na poti je tudi on srečal staro ženico, vendar se mu je tako mudilo, da ni slišal kaj ga prosi.

Tudi njega je začarala, postal je javor.

Najmlajši sin je bil skupaj z očetom zelo žalosten. Prosil je očeta, naj mu pusti na pot.

»Kako boš ti pregnal čarovnico? Še starejša dva, ki sta bila močna in hitra je nista mogla!« je oče zmajeval z glavo.

»Samo še tebe imam, nikamor ne boš hodil!«

Sin pa se je na skrivaj odpravil na pot.

Ko je nekaj časa hodil, je zagledal staro ženico, ki je jokala.

»Zakaj pa jočete stara mamka?« jo je vprašal.

»Kaj ne bi jokala, sama sem in bolna, nikogar nimam, da bi mi pomagal. Tako me zebe, rada bi zakurila na ognjišču in skuhala polento, da se malo okrepčam. Ali mi pomagaš, ko si tako močan in mlad?« je prosila mladeniča.

»Nič ne jokajte, mamka! Takoj vam pomagam, nabral bom suhljadi, da zakuriva!« je veselo odvrnil. Zakurila sta na ognjišču, pristavila bakren kotliček z vodo in skuhala polento. Najmlajšemu sinu se nikamor ni mudilo, skoraj je pozabil kam je namenjen.

Skupaj s staro ženico se je usedel za njeno mizo kot bi bil od nekdanj njen sin. Skupaj sta jedla polento, starka mu je pripovedovala o svojem življenju, on pa jo je poslušal.

Zunaj se je že večerilo, ko se je poslovil. Ženica je bila srečna in v zahvalo mu je dala korenino - ašuro ter mu naročila, naj jo vrže v vodo, če bo potreboval pomoč. Sin se je zahvalil in veselo odšel po stezici navzdol. Kmalu je zagledal bajto v kateri je čarovnica ravno jedla večerjo. Tudi tokrat je od nekje priletel črni krokar, vendar se ni oglasil, ko je videl najmlajšega sina. Tiho je s krili prhotal čez reko. Sin se je v bližini kočice ustavil in razmišljal, kako bi čarovnico izvabil iz hiše.

Pogledal je ašuro v roki in jo vrgel v modrozeleno reko. Voda se je močno razpenila in iz pene se je prikazala čudovita rečna vila.

Gledala je proti bregu, kjer je stal mladenič. Čarovnica je zaslišala šumenje in od presenečenja planila iz bajte, palico pa je pozabila. Vsa zelena od jeze je tekla po produ proti reki, da prežene vilo, sin pa hitro v njeno bajto. Vzel je palico in pohitel na plano.

Ni vedel, kaj naj reče. Mahal je s čarovno palico na vse strani in kričal: »Nisi več drevo! Ne bodi več drevo!« Drevesa so se spreminjala spet v ljudi. Ob sebi je zagledal svoja dva brata, grofovega sina in mnoge druge, ki jih je čarovnica začarala.

Nenadoma je pred njim stala čarovnica in krilila z rokami, da mu vzame palico.

»Postani drevo, postani drevo!« je zaklical najmlajši sin in pokazal s čarovno palico proti čarovnici.

Pred njim se je v višine dvignil ogromen topol, njegovo lubje je bilo zgubano in veje so štrlele visoko v nebo.

Vsi so obnemeli in strmeli v mogočno drevo.

»Čarovnica Topolovka!« je zašepetal najmlajši sin.

Izginila je vila, tudi čarovne palice ni bilo več.

»Čarovnica Topolovka!« so vsi šepetali in hiteli proti domu.

Veselje v vasi je bilo nepopisno. Najmlajši sin je dobil grofovo hčer za ženo. Ker je rešil toliko ljudi, je postal grof. S svojo ženo grofico sta pravično vladala in s kopico prijaznih otrok so srečno živeli do konca svojih dni.

Še danes lahko vidite star topol ob modrozeleni reki in če na njegovo zgubano deblo naslonite uho, lahko slišite čarovnico Topolovko.

